

И само ту окружень костма трзаюћимъ,
Обдимлјињ црномъ крвлю с' брда капляюћомъ,
Похотовъ сладкомъ срдце грабљивости крыкъ.
Успава буромъ люляњ радостни га кликъ.
Ти разбойницымъ раванъ, што у зраку крече,
Баронъ, ти любишъ песме, очайно кадъ вче,
Твой игроизъ есть ужасъ, човекъ, кадъ га колю,
Твой мери вращкін взоръ по пакленоме полю.

И найновия музика подлегла је већь по
већој части овој обштой зарази духа време-
мена, и у ньойзи се показује биронизамъ; оту-
да је оно претоварено, крчајуће, затупљено
и на сваки јоштъ могући начинъ голицаво чув-
ство и слухъ у мањимъ представленияма;
отуда је оно шумиво, дрекајуће, викајуће, за-
глуњиво, небо и земљу нападајуће у операма
и другимъ већимъ представленияма, съ коима
као да неће да се побуди, него у правомъ
смыслу да се тело и духъ заједно и најдан-
путь потресе. О найновијој немачкој фило-
софiji умствује једанъ почитания достојанъ спи-
сатељ у књизи: *Spiegel eines wahrhaft christ-
lichen Kirchenaufsehers*, овако: „На жалость
имаю наши немачки философи пре свију другіј
ту срамну честь, да атеизамъ, (безбоже-
ство) кој је кодъ Француза недовршенъ и у
молој важности био, по штолама преповедају,
и у редъ другіј науке уводе. Шелингияни
нису по срећи тако послѣдствени, као што је
теорија ови филозофирајући санјара и бунџача.“
Таково вѣжество као стихотворство или ка-